

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 131/05-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. E. G., bytom B., zastúpenej advokátom Mgr. R. H., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 1 a 3 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25-24 K 134/98-1145 z 8. októbra 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 312/03 z 29. januára 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. E. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxom 14. júna 2004 doručená sťažnosť JUDr. E. G. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorá bola v zákonnej lehote doplnená predložením originálu sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie jej základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 1 a 3 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej aj

„krajský súd“) č. k. 25-24 K 134/98-1145 z 8. októbra 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obo 312/03 z 29. januára 2004.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že krajský súd (prvostupňový súd) uznesením č. k. 25-24 K 134/98-1145 z 8. októbra 2003 v právnej veci vyhláseného konkurzu na majetok úpadcu rozhodol tak, že schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty, vyúčtovanie odmeny a výdavkov aj sťažovateľky ako správkyne konkurznej podstaty. Sťažovateľka je toho názoru, že jej odmena bola schválená v rozpore s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a v rozpore so zákonom č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, čím krajský súd *„porušil zákon, keď jednak neuznal platnosť zákona o DPH na vzťahy upravené zákonom o konkurze a vyrovnaní a vykonávacou vyhláškou k nemu a jednak neaplikoval znenie § 6 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 493/1991 Zb., tak ako je výslovne vyjadrené vo vyhláške, pre výrok svojho rozhodnutia o základe pre určenie odmeny“*.

Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 25-24 K 134/98-1145 z 8. októbra 2003 podala sťažovateľka odvolanie, toto odvolanie však najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 1 Obo 312/03 z 29. januára 2004 potvrdil. Sťažovateľka je toho názoru, že uvedeným rozhodnutím krajského súdu v spojení s napadnutým uznesením najvyššieho súdu *„boli porušené jej základné práva zaručované Ústavou Slovenskej republiky“*, a to podľa *„čl. 1 - právna istota a spravodlivosť“*, podľa *„ čl.12 ods. 1 - rovnosť v právach“* a podľa *„čl. 20 ods. 1 - právo vlastniť majetok“*.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti poukázala na to, že krajský súd *«tým, že neuznal za jeden základ pre určenie odmeny sumu získanú speňažením, pričom tento príjem je jedným základom podľa § 6 písm. a) vyhlášky č. 439/1991 Zb. prvá časť vety, a za druhý základ „a suma, určená na uspokojenie veriteľov, ktorá bola získaná pri výkone funkcie správcu“, ale k sume získanej speňažením konkurznej podstaty pripočítal iba sumu získanú, tzv. inou*

činnosťou správcu na uspokojenie veriteľov, poškodil správkyňu konkurznej podstaty na jej právach zaručených Ústavou SR.

V zmysle ust. § 6 písm. a) vyhl. č. 493/1991 Zb. základ pre výpočet odmeny správcu tvorí súčet sumy, ktorá bola získaná speňažením konkurznej podstaty a sumy určenej na uspokojenie veriteľov, ktorú získal správca konkurznej podstaty pri výkone svojej funkcie.

Sumu získanú speňažením konkurznej podstaty tvorí výťažok z predaja majetku úpadcu spôsobom upraveným v ust. § 27 zák. č. 328/1991 Zb.

Speňažovanie konkurznej podstaty teda je výkonom funkcie správcu a výťažok speňaženia je sumou získanou pri výkone funkcie správcu. Druhou časťou základu pre určenie odmeny správcu preto v zmysle ust. § 6 písm. a) vyhl. č. 493/1991 Zb. bude súčet všetkých peňažných prostriedkov, ktoré správca získal pri výkone svojej funkcie, vrátane sumy získanej speňažením konkurznej podstaty, avšak iba tá časť takto získaných prostriedkov, ktorá je určená na uspokojenie veriteľov. Tak Krajský súd v Banskej Bystrici, ako aj Najvyšší súd SR však bez opory v texte právnej normy považovali za výkon funkcie správcu iba tzv. inú činnosť správcu (zhodnotenie peňažných vkladov úrokmi, vymáhanie pohľadávok, a pod.)

Takýto výklad však nemá oporu v žiadnom ustanovení vyhl. č. 493/1991 Zb., ani v zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní. (...)

Súdy oboch stupňov neaplikovali vôbec druhú časť taxatívnej vety ust. § 6 písm. a) citovanej vyhlášky, keď druhým základom pre určenie odmeny je suma určená na uspokojovanie veriteľov, ktorá bola získaná výkonom funkcie správcu. V rozpore s taxatívnym ustanovením § 6 písm. a) súd sa neriadil úpravou vyhlášky, ale túto svojvoľne interpretoval - rozšírením „taxatívnej“ možnosti a aplikáciou takto taxatívnou normou nepovoleného rozšírenia ňou daných možností poškodil ústavné práva správkyne zaručené čl. 1 odst. 1 a čl. 12 odst. 1 Ústavy SR a nerešpektoval ust. § 6a vyhl. č. 493/1991 Zb. (...)

Krajský súd tým, že nedovolené rozšíril výpočet možností tohto ustanovenia § 6a zmenou jej taxatívneho znenia: „Základ pre určenie odmeny správcu konkurznej podstaty tvorí suma, ktorá bola v konkurze získaná speňažením konkurznej podstaty a suma určená na uspokojenie veriteľov, ktorá bola získaná pri výkone funkcie správcu“ na znenie „že prvým čiastkovým základom je suma získaná zo speňaženia konkurznej podstaty vo výške 25.442.150,- Sk a druhým čiastkovým základom je suma získaná inou činnosťou správkyne

12.513.900,- Sk“; porušil princípy materiálneho právneho štátu - princíp právnej istoty a spravodlivosti a opomenutím týchto princíпов zamedzil sťažovateľke nadobudnúť majetok, ale aj rovnaké práva v porovnaní s inými správcami konkurznej podstaty, kde súdy rozhodli inak. (...)

Správkyňa KP bola pri interpretácii a aplikácii § 6 a vyhlášky Krajským súdom poškodená o sumu odmeny vo výške 3 760 616,- Sk a o sumu pripadajúcu na DPH 1 435 681,- Sk.»

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ďalej uviedla, že: «Uznesením KS v Banskej Bystrici však bolo právo na právnu istotu a spravodlivosť porušené aj tým, že Krajský súd, ani Najvyšší súd SR nepriznal sťažovateľke k odmene aj daň z pridanej hodnoty vo výške podľa Zákona o dani z pridanej hodnoty. (...)

Sťažovateľke ako správkyni konkurznej podstaty vznikol nárok na odmenu určenú vyhl. č. 493/1991 Zb. Tak Krajský súd, ako aj Najvyšší súd SR však priznali sťažovateľke právo na zaplatenie nižšej odmeny, čím porušili jej právo nadobúdať a vlastniť majetok garantované čl. 20 Ústavy SR. (...)

Súd zrejme opomenul, že veriteľom úpadcu podľa ust. § 31 odst. 6 Zákona o konkurze a vyrovnaní je aj správca konkurznej podstaty, pričom výdavky a odmena správcu podľa § 31 odst. 6 písm. A) ZKV sú pohľadávkami proti podstate, ktoré sa uspokojujú v priebehu konkurzu a ako prvé v poradí. (...)

Zákon o DPH fyzickú ani právnickú osobu, ktorá je v konkurze od povinnosti platenia dane platiteľovi, ktorý od nej požaduje odplatu za zdaniteľné plnenie, neoslobodzuje. (...)

Vzhľadom na skutočnosť, že ani zákon o dani z pridanej hodnoty, ani žiaden iný právny predpis nezabavuje úpadcu povinnosti platiť DPH ani neoslobodzuje zdaniteľné plnenia poskytované počas konkurzu od DPH, Krajský súd ani Najvyšší súd SR nemal pre svoj právny názor oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky a vydaným rozhodnutím porušil ústavné práva sťažovateľky v čl. 20 odst. 1 ústavy - právo nadobúdať majetok a právo na spravodlivosť a právnu istotu, ale aj rovnosť v právach. (...)

Podľa zákona č. 289/1995 Z. z. v platnom znení (...)

§ 3: Osoby, ktoré sú povinné platiť daň

odst. 1): Osobou, ktorá je povinná platiť daň platiteľovi je fyzická osoba alebo právnická osoba, od ktorej platiteľ požaduje odplatu za zdaniteľné plnenie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Z uvedeného bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že správca konkurznej podstaty, ktorý je platiteľom DPH v konkurznom konaní, vykonáva činnosť podľa osobitného predpisu - zákona č. 328/1991 Zb., ktorou dosahuje príjem. Vykonávaná činnosť správcu konkurznej podstaty je zdaniteľným plnením.

Správca KP požaduje od úpadcu odplatu za túto činnosť podľa osobitného predpisu vyhlášky č. 493/1991 Zb. a súčasne zaplatenie dane z pridanej hodnoty podľa zákona č. 289/1995 Z. z. v neskoršom znení.

Vzhľadom na skutočnosť, že odmenu (odplatu) schvaľuje platiteľovi DPH - správcovi konkurznej podstaty, súd na základe výpočtu výšky odmeny podľa vykonávacieho predpisu k Zákonu o konkurze a vyrovnaní - vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, súd schvaľuje správcovi konkurznej podstaty, ktorý je platiteľom DPH, odmenu podľa osobitného predpisu, a k tejto odmene podľa Zákona o DPH v platnom znení, prináleží priznať aj vyplatenie príslušnej sadzby DPH. DPH je nepriamou daňou a jej účtovanie k cene služby je zákonnou povinnosťou platiteľa DPH.

(...) Úpadcovi vznikla podľa § 3 Zákona o dani z pridanej hodnoty povinnosť zaplatiť daň z pridanej hodnoty k odmene správkyňi. (...)

Pokiaľ Krajský súd zaujal k uplatnenému právu správkyne stanovisko „právnej irelevanosti jej zákonných práv“ porušil základné práva správkyne konkurznej podstaty zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 1 ods. 1 ústavy.»

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd ohľadom jej sťažnosti vydal tento nález:

„1) Základné ústavné právo JUDr. E. G. - právo na právnu istotu a spravodlivosť, práva na rovnosť a právo nadobúdať majetok podľa čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 1 a 3 a podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 25-24 K 134/98-1145 zo dňa 8. 10. 2003, a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obo 312/03 zo dňa 29. 1. 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť 14. 4. 2004, bolo porušené.

2) *Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 25 24 K 134/98-1145 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obo 312/03 zo dňa 29. 1. 2004 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.*

3) *Krajský súd v Banskej Bystrici a Najvyšší súd SR sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia na účet advokáta Mgr. R. H., B., z hodnoty veci 3 760 616,-Sk, t. j. za 2 úkony právnej pomoci 20 180,- Sk x 2 + 136 paušálna náhrada x 2, spolu 40 632,- Sk.“*

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší takéto rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 1 ods. 1 prvej vety ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. (...)

Podľa čl. 13 ods. 1 ústavy povinnosti možno ukladať

a) zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd,

b) medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo

c) nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

Podľa odseku 3 citovaného článku ústavy zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. (...)

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 1 a 3 a čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 25-24 K 134/98-1145 z 8. októbra 2003 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 312/03 z 29. januára 2004.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľka napadla uznesenie krajského súdu, ako aj uznesenie najvyššieho súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd v danom prípade nemá právomoc preskúmať rozhodnutie krajského súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal na základe odvolania sťažovateľky najvyšší súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu ku krajskému súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Vzhľadom na to, že uvedené námietky sťažovateľky sa týkajú problému vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov, ústavný súd považuje za potrebné v tejto súvislosti pripomenúť, že z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nepreskúmava námietky porušenia tých práv, ktoré sa fyzickým a právnickým osobám ustanovujú napr. Občianskym súdnym poriadkom, ak namietané porušenie práva nemôže znamenať porušenie základného práva alebo slobody zaručených ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 312/03 z 29. januára 2004 podstatou sú námietky sťažovateľky, ktorými vytýka najvyššiemu súdu (inak „súdom oboch stupňov“), že „v rozpore s taxatívnym ustanovením § 6 písm. a) súd sa neriadil úpravou vyhlášky, ale túto svojvoľne interpretoval“, a že „nemal pre svoj právny názor oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky“, teda sťažovateľka porušenie svojich označených základných práv vidí v nesprávnej interpretácii príslušných zákonných ustanovení najvyšším súdom.

Z odôvodnenia podstatnej časti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal vec v medziach odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 písm. c) O. s. p. a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Podľa § 6 písm. a) vyhl. č. 493/1991 Zb. v znení platnom do 29. 9. 2001 základ pre určenie odmeny správcu konkurznej podstaty tvorí suma, ktorá bola získaná v konkurze speňažením konkurznej podstaty a suma určená na uspokojenie veriteľov, ktorá bola získaná pri výkone funkcie správcu. V zmysle citovaného ustanovenia odmenu správcu tvorí odmena určená zo sumy, ktorá bola dosiahnutá speňažením konkurznej podstaty po vyhlásení konkurzu a sumy na uspokojenie veriteľov, ktorú správca získal inou činnosťou ako speňažovaním majetku. V danom prípade súd prvého stupňa postupom podľa § 29 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov preskúmal konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov, prejednal ju na pojednávaní dňa 8. 10. 2003. Súd prvého stupňa po preskúmaní konečnej správy dospel k záveru, že vyúčtovanie odmeny nie je v súlade s ustanovením § 6 vyhlášky č. 493/1991 Zb. a výšku odmeny upravil. Z obsahu spisu vyplýva, že správkyňa konkurznej podstaty speňažením konkurznej podstaty dosiahla príjem 25 442 150,- Sk, ďalší príjem vo výške 12 513 900,- Sk dosiahla inou činnosťou pri výkone svojej funkcie. Ku dňu vyhlásenia konkurzu mal úpadca na účtoch a v pokladni celkom sumu 141 003,-, teda spolu 38 097 053,- Sk ako celkový príjem konkurznej podstaty. Správkyňa ako konkurznej podstaty ako pohľadávky proti podstate vyúčtovala sumu v celkovej výške 23 491 244,- Sk a ďalej vyúčtovala svoje výdavky v sume 34 989,- Sk. Odmenu správkyňa si uplatnila vo výške 7 591 210,- Sk, ku ktorej vyúčtovala

20 % DPH vo výške 1 518 242,- Sk, čo predstavuje spolu 9 109 452,- Sk. Túto sumu vypočítala tak, že si uplatnila 10 % zo sumy získanej speňažením konkurznej podstaty a inou činnosťou správcu konkurznej podstaty a to zo základu 37 956 050,- Sk, čo je 3 795 605,- Sk a takú istú sumu z toho istého základu ako 10 % zo sumy určenej na rozdelenie veriteľom z časti vyplatenej v priebehu konkurzu a z časti určenej na oddelené uspokojenie. Aj odvolací súd dospel k záveru, vychádzajúc pritom z ust. § 6 písm. a) vyhl. č. 493/1991 Zb. v znení platnom do 29. 9. 2001, že základ, z ktorého sa vypočítava odmena správcu je tvorený jednak sumou získanou zo speňaženia konkurznej podstaty jednak sumou získanou inou činnosťou správcu konkurznej podstaty. Z uvedeného je zrejmé, že z celkového základu, ktorý získal správca konkurznej podstaty (speňaženie a iná činnosť) sa vypočítava odmena vo výške 10 %. Súd prvého stupňa v danom prípade správne aplikoval ust. § 6 písm. a) vyhl. č. 493/1991 Zb., keď skonštatoval, že základ pre určenie odmeny správcu konkurznej podstaty tvorí suma, ktorá bola získaná v konkurze speňažením konkurznej podstaty a suma určená na uspokojenie veriteľov, ktorá bola získaná pri výkone funkcie správcu. Správkyňa konkurznej podstaty si uplatnila aj zvýšenie odmeny o 20 %, čo predstavuje sadzbu dani z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) z dôvodov, že je platiteľkou DPH. Aj podľa názoru dovolacieho súdu predmetné zvýšenie k odmene správcu konkurznej podstaty nepatrí, pretože z majetku dlžníka, resp. z jeho výťažku je možné uspokojovať len pohľadávky veriteľov úpadcu. Pohľadávky, kde dlžníkom je iná osoba ako úpadca, v danom prípade správca konkurznej podstaty, nie je možné z tohto majetku uspokojiť. Túto možnosť nepripúšťa ani vyhláška č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní. V danej veci ide o odmenu správcu konkurznej podstaty, spôsob a výška jej určenia je upravená vo vyhl. č. 493/1991 Zb. v znení zmien a doplnkov. Keďže v spôsobe stanovenia odmeny nie je odkaz resp. ustanovenie pripúšťajúce, že ak správca konkurznej podstaty je platiteľom DPH, tak táto odmena sa mu zvýši o príslušnú čiastku dane z pridanej hodnoty, preto postup súdu prvého stupňa je právne správny. Priznaním DPH by bol porušený zákonný záväzný predpis o odmeňovaní správcov konkurzných podstatí. V danom prípade nemožno analogicky postupovať ako pri určovaní odmeny advokáta podľa vyhl. č. 163/2002 Z. z., keďže ide o osobitnú právnu normu a to, že funkciu správcu konkurznej podstaty môže vykonávať aj advokát a nezakladá teda nárok na priznanie odmeny správcu konkurznej podstaty zvýšenú o daň z pridanej hodnoty. Súd

prvého stupňa rozhodol vecne správne, keď odmenu správkyňi určil v uvedenej výške. Odvolací súd vzhľadom na uvedené skutočnosti uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správne podľa § 219 O. s. p. potvrdil.“

O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu posúdenie „nároku“ uplatneného sťažovateľkou najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje (mutatis mutandis IV. ÚS 222/04).

Ústavný súd teda nezistil taký výklad ustanovení citovaných v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu a ich uplatnenie vo veci sťažovateľky, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s označenými článkami ústavy. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti názoru alebo svojvôli najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka nenamietala, že by v konaní pred najvyšším súdom nemohla riadne uplatniť svoje návrhy alebo sa vyjadriť k návrhom (vyjadreniam) druhého účastníka konania, alebo že by boli inak porušené základné princípy práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 až 50 ústavy).

Ústavný súd tiež dospel k záveru, že vzhľadom na uvedené nie je nevyhnutné zaoberať sa takým aspektom podania sťažovateľky, ako je existencia ústavne relevantnej (priamej) súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a právami podľa čl. 13 ods. 1 a 3 ústavy, pretože v každom prípade v sťažnosti uvedené skutočnosti neumožnili ústavnému súdu dospieť k záveru o možnej opodstatnenosti tvrdení, že najvyšším súdom boli porušené označené články ústavy.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2005